

Vzpomínky na Memoriál Roberta Jakoubka – mezinárodní všestranné zkoušky výmarských ohařů se zadáváním titulů CACIT, res. CACIT, CACT, res. CACT a Klubový vítěz.

Loňské vítězství mojí fenky Lenny (Ailen Driv av Potensial) na 5. ročníku Memoriálu Roberta Jakoubka mě přimělo zavzpomínat i na předešlé ročníky, kterých jsem se zúčastnila se svými psy. Byly to všechny kromě prvního, kdy jsem ještě ani nevěděla, že výmarský ohař existuje...

2. ročník MRJ Telč 15. – 16. září 2006 u příležitosti oslav 40. výročí založení KCHVO.

Citty od Červenického potoka. Moje první fenka, tehdy čerstvě dvouletá. Přesto již měla úspěšně složený všechny zkoušky, některé dokonce několikrát. Ten rok jsem ji totiž začala připravovat na práci hlasiče, přestože jsem věděla, že výcvik hlasiče dá mnohdy víc práce, než všechny ostatní výcvik ohaře dohromady. Ve srovnání s bodovým zvýhodněním hlasiče na zkouškách je obtížnost výcviku neúměrná. Vhodné tedy pro blázny a vytrvalé nadšence. A to já jsem! Na LZ Citty na barvě práci hlasiče předvedla.

Všechno úsilí jsem ale směřovala k co nejlepšímu výsledku na MRJ. Bohužel – týden před ním Citty postihl problém s uchem. Zašly jsme k veterináři, který nám dal nějaké kapky. Zdálo se, že zabraly, a tak jsme 14. září 2006 vyrazili směr Telč. Celé město žilo oslavami 40. výročí založení Klubu chovatelů výmarských ohařů a bylo, na co se dívat. Mě se však stále honilo hlavou, jak mám vést Citty na barvě. Pro hlasiče jsem se rozhodla na poslední chvíli. Vždyť tento memoriál se koná jen jednou za pět let. Pro Citty jediná šance předvést to nejlepší. Ukázalo se, že to nebylo šťastné rozhodnutí. Na barvu jsme šly až jako na poslední disciplínu večer. Myslela jsem si, že nejspíš únava způsobila, že Citty nehlásila. Po ověření kusu se ke mně vrátila, ale vědoma si chyby, nechtěla mě dovést ani na řemenu. Z barvy sešla a musela být opravena. Známkou 2 jsme spadly do druhé ceny. Mrzelo mě to a bylo mi jen malou útěchou, že na tomto memoriálu selhali všichni hlasiči, dokonce i ti mnohem zkušenější.

V poli Citty předvedla pěkné výkony. Trojky jen z postupování a klidu před srstnatou, která nebyla. Na vodě byla tradičně skvělá, ale všimla jsem si, že při disciplíně ochota k práci na hluboké vodě si dávala až nápadně pozor, aby jí do ucha nenatekla voda. Měla však smůlu. Foukal silný vítr a na rybníku se dělaly vlny. Když jedna vlna zasáhla ucho, Citty sebou prudce trhla a otočila se na mě. V jejím pohledu jsem viděla zoufalství a touhu okamžitě zamířit ke břehu. Dala jsem jí pokyn, aby pokračovala dopředu. Její statečný výkon a obdivuhodnou poslušnost jsem si znovu vybavila, když jsme po návratu opět navštívily veterináře. Konečně se jí do ucha podíval pořádně a pak udělal výplach. Zjistil, že Citty měla více než 14 dní v uchu osinu, která už dokonce protrhla bubínek! Škoda, že nám nešťastná osina pokazila memoriál, na kterém mi tak moc záleželo. S takovým hendikepem Citty nemohla podávat maximální výkony a toto byl asi ten důvod, proč nehlásila.

Přesto dosáhla krásného výsledku: 466 bodů, 2. cena, nejlepší práce na vodě.

3. ročník MRJ Hluboká nad Vltavou 9. – 10. září 2011 u příležitosti oslav 45. výročí založení Klubu.

Best Alfa Ori - 1. cena, 484 bodů, res. CACIT, res. CACT, 2. místo, nejlepší pole

Již v roce 2010, když mi z vrhu "B" zůstal doma pejsek Best, jsem o tomto memoriálu přemýšlela, a bylo mi líto, že ani tentokrát nemám šanci na výraznější úspěch, pokud vůbec na účast. Prostě proto, že budu mít psa příliš mladého. Ještě mladšího (1,5 roku), než byla před pěti lety Citty. Naštěstí - Best se už od malého štěněte projevoval jako úžasný pracant. Veškeré úsilí roku 2011 jsem tedy směřovala k úspěšnému absolvování MRJ, ačkoliv jsme ten rok s výcvikem teprve začínali. Všechno bylo přesně naplánované v tomto pořadí: vlohy, lesní zkoušky, podzimní zkoušky, vodní práce. Všestranné zkoušky jsme stihnout nemohli, ale pro účast na MRJ to nakonec nebylo potřeba. Všechno šlo jako po másle, až do přípravy na vodní práce. Při nácviku ochoty k práci na hluboké vodě jsem musela udělat nějakou zásadní chybu. Už jsme měli absolvované i zkoušky, ale já jsem věděla,

že to stále není ono. A tak jsme cvičili a cvičili, protože nás tlačil čas.

A to byl kámen úrazu - cvičit pod tlakem se nemá. Pár dní před MRJ jsem zjistila, že Best je naprosto vyčerpán a z formy. Kdyby mi to nebylo hloupé, účast bych zrušila.

Na Hlubokou jsme dorazili ve čtvrtek 8. září a ubytovali se v autokempu Křivonoska. Vůbec mi nevadilo, když mi řekli, že mají ubytování jen na tu 1 noc. Stejně jsem počítala, že déle se asi nezdržíme. Ráno jsme všechno sbalili a vyrazili na slavnostní zahájení na loveckém zámku Ohrada. Přála jsem si vylosovat les, což se mi splnilo. Když mám vypadnout, tak hned (Bestovo vyčerpání se projevovalo také neochotou na ohrádce). Ohrádku jsme absolvovali známkou 2. Best jako střela vyrazil pro lišku, uchopil bez ověřování, a aniž by mi dal vteřinu času na odebrání třeba ve stoje, plivl mi ji pod nohy. Byla jsem ráda, že to máme za sebou, a Bestíka jsem pochválila. Pak následovaly vlečky. S liškou bez problémů, se zájcem mě nesoustředěný Best přehlédl, letěl až na cestu ke koruně. Musela jsem písknout, aby mi mohl zájce odevzdat. Vlečky za 4, přinášení srstnaté malá pomocná známka 3. Tohle bylo Bestovo druhé a poslední zaváhání na tomto memoriálu. S každým dalším výkonem v lese jeho sebevědomí rostlo, práce byla vždy rychlá a přesná. Z korony jsem zaslechla krásnou přezdívkou "Best - raketák". První den jsme zakončili pozdě večer bezvadnou šoulačkou a bravurní barvou, která vedla houštinami, ostružinami, s kopce a do kopce, přes cesty i přes potok. U srnce Best dokonce hlásil, což veden jako vodič v poslední době nedělal. Svitla mi naděje, že se snad, možná, abych to nezakřikla, Bestíkovi vrátilo sebevědomí a tedy i forma. Druhý den nás jako první čekala práce na vodě. Byla jsem zvědavá, jak se mi podařilo dotáhnout "ochotu". Bezvadně! Následovaly další disciplíny, nahánění v rákosí za účasti vypouštěných kachen. Kachnu Best sice nechytil, ale vytrvale na tom pracoval. Na vodě jsme neztratili ani bod. Následovalo velké pole. Po společném honu byl Best pochválen za dosud nejlepší výkon. Byli jsme první na řadě, takže hned musel pokračovat individuálním hledáním. Pan rozhodčí pro korunu vtipně okomentoval Bestovu vyhublou pracovní kondici slovy "kdo chcete vidět ludru v poli, pojdte se podívat!" Best podal krásný výkon. Po vystavení, vzletnutí, střelení, dohledání a přinesení bažanta bylo hledání ukončeno, v očích rozhodčích jsem viděla dojetí. Jeden pan rozhodčí před mým psem dokonce poklekl a smekl klobouk, druhý se mi omluvil za tu "ludru". Já jsem se nezlobila - vždyť to byla pravda. Velké pole jsme absolvovali na samé 4, malé pole pak také bez problémů. Práce byla dokončena, čekali jsme na vyhlášení. Znovu jsem si v duchu všechno přehrávala. Připadalo mi to jako zázrak, jako by bájný pták Fénix vstal z popela. Vždyť jsem na MRJ jela s tím, že budu ráda za úspěšné absolvování v jakékoliv ceně. Uvědomila jsem si, že Bestík je opravdu ještě příliš mladý, a v jedné sezóně toho na něj bylo moc. Kromě té nešťastné ochoty, která nám dlouho nešla, to byl intenzivní výcvik hlasiče, který se mi nakonec nepodařilo dotáhnout tak, aby byla šance na úspěch. Prostě nápor na mladého psa obrovský. Proto 2. místo za Milanem Kazdou se zkušeným šampionem práce Antony Shefisem, pro nás byl neskutečný úspěch. Byla jsem moc ráda, že jsem účast nevzdala. Díky této soutěži se mi vrátil můj veselý, sebevědomý, skvělý PAN PES.

4. ročník MRJ Třeboň 5. – 6. srpna 2016 u příležitosti oslav 50. výročí založení Klubu.

Collin Alfa Ori, věk 4,5 roku. Konečně! Mám výborně připraveného, naprosto spolehlivého psa ve správném věku pro takovou soutěž. Hlasiče! Poprvé jsem na MRJ odjížděla s myšlenkou na vítězství. Collin se těšil tak, že už na nástupu hlasitě projevoval svou nedočkavost. To možná upoutalo pozornost jednoho našeho soupeře, psa polské vůdkyně, kterého jsme si bohužel vylosovali do skupiny. Protože se ti dva evidentně nemuseli, udržovala jsem si co největší odstup. Po jeho vlečce s liškou, ze které obdržel známku 0, si ho majitelka ale zapoměla připnout na vodítko. Místo toho diskutovala s rozhodčím. Její pes seděl vedle ní poměrně dlouho. Pak se ale začal nudit, rozhlédl se a vyrazil, aniž by si toho všimla!

Běžel přímo na Collina, se kterým jsem stála dost daleko na cestě. Nebýt Roberta Jakoubka ml., který toho agresora od Collina doslova odkopal, nevím, jak by to dopadlo. Že je Collin zraněný bylo jasné.

Však jsem ho držela na řemenu a pak i za obojek, takže se ani nemohl bránit. Dodnes si to vyčítám. Collin měl před sebou ještě obě vlečky, které hned poté úspěšně absolvoval (díky adrenalinu asi ani necítil bolest a jeho výkon byl rychlý a přesný jako vždycky). Tím jsme měli hotový celý les s jedinou trojkou na ohrádce za nepatrné nedosednutí (142 bodů, hlasíč) a odjeli jsme na veterinu. Tam se ukázalo, že Collinův úžasný bodový zisk v lese je nám k ničemu, protože zranění je mnohem horší, než se původně zdálo. Collin vydržel šití svalů i kůže bez narkózy, ale byl to pro nás jasný konec soutěže. Vlastně celé sezóny. A psychické následky pro mého psa už napořád. Nikdo si neumí představit tu lítost, kterou jsem cítila...

Je zajímavé, že polská vůdkyně s agresivním psem by v soutěži i přes nulu z vlečky bývala mohla pokračovat, a jen dlouhé přemlouvání několika lidí a poukázání na nebezpečí dalšího útoku jejího psa třeba na společném honu, ji přimělo soutěž opustit. Díky této události jsem se ale večer dozvěděla skutečné pocity některých jiných lidí, kteří se do té doby tvářili jako přátelé.

5. ročník MRJ Lány 18. – 19. září 2021 - 55. výročí založení Klubu.

Memoriál se konal pod záštitou ministra zemědělství Miroslava Tomana.

Přihlásila jsem svou ani ne dvouletou fenku Lenny, dceru Besta, a doufala, že body z našich loňských všestranných zkoušek budou stačit k tomu, abychom na tomto prestižním memoriálu mohly startovat. Povedlo se jen tak tak. Startovaly jsme z poslední pozice. Žádné další ambice jsem neměla. Věděla jsem, že Lenny je moc šikovná, byla ale stále hravá jako štěně.

V pátek losování a první den les. V sobotu ráno jsem hned na „ohrádce“ málem omdlela. Přestože to byla jen vteřina, a nikdo jiný si toho asi nevšimnul, já jsem to viděla: Lenny chtěla místo pro lišku zamířit jinam. Ale zvládla to! Po klidu na stanovišti následovaly barvy. Šoulačka se tentokrát moc nepovedla. Po druhém odložení se Lenny na chvíli zvedla. Na barvě opět zádrhel. Přesla jsem lože a nebyla na něj rozhodčími vrácena, abych mohla Lenny vypustit. Byla nám tedy poskytnuta náhradní barva. Lenny ji vypracovala přesně. Vypuštěna z lože pak předvedla skvělou práci hlasiče. Měla jsem obrovskou radost nejen z jejího výkonu, ale i pevných nervů, že ustála to obecenstvo vzadu. Pak už šlo všechno hladce. Les jsme tedy ukončily s jedinou trojkou ze šoulačky. Žádná euforie se ale nekonala. Říkala jsem si, že jestli tohle bylo náročné, druhý den bude hůř. A bylo.

Ráno velký chlad, déšť, mokrá vojtěška a plno vypuštěných bažantů. Byla jsem ráda, že jsme společný hon vůbec "přežily". Individuální hledání v pohodě, ale pořad nám chybělo vystavení. Dostaly jsme šanci ve druhém běhu a Lenny ji využila. Přelétlého bažanta vystavila pevně, bohužel už nevlétl, ale běžel.... trojka z klidu před pernatou. Velké pole jsme tedy měly za sebou, na malém poli všechno v pohodě a nakonec voda.

Díky zvěstem z předešlého dne jsem se obávala nejhoršího. Začaly jsme ale skvěle. Na hluboké vodě Lenny předvedla krásnou práci, kachna z vody byla taky v pořádku. Přesto moje nervozita stoupala, až jsem Lenny přivodila trojku z přinášení pernaté zvěře svým výkřikem "ty jsi pašák", když dohledala kachnu v hustém rákosí. Ještěže už byl konec. Nahánění v rákosí taky zvládla dobře, i když kachnu neulovila.

Soutěž jsme měly za sebou a já věděla, že vůbec ne špatně. Že to ale bude takový úspěch, by mě nenapadlo ani ve snu. Lenny, která tento memoriál absolvovala v den svých druhých narozenin, se stala vítězem 5. ročníku. Získala 1. cenu, 482 bodů, titul CACT, Klubový vítěz, a dostala ocenění za nejlepší práci v lese! Ještě teď tomu nemohu uvěřit.

Poděkování patří všem, kteří se na přípravách tohoto i minulých ročníků MRJ podíleli. Víím, že za tím je vždy spousta hodin a mnoho úsilí. Organizace 5. ročníku byla naprosto perfektní, všechno běželo jako na drátkách. Rozhodčí posuzovali přísně, ale spravedlivě. Všem bych ještě jednou chtěla poděkovat a říct jim, že si jejich práce moc vážím.